

Αλέξιος του Έλνατ, ο δια Χριστόν σαλός (Μέρος Α')

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

[el]image1 (7)

Ανάμεσα στους πολλούς νεομάρτυρες της Έρωσικής Εκκλησίας υπήρξαν και αρκετοί ευλαβείς λαϊκοί. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Αλέξιος Ιβάνοβιτς Βορόσιν, ο οποίος βάλισε τον δύσκολο δρόμο της διά Χριστόν σαλότητας. Ένα δρόμο που έγινε ακόμη πιο δύσβατος επειδή ο Αλέξιος έζησε στη δύσκολη δεκαετία του '30, όταν η βιαιότητα της Σοβιετικής πολιτείας εναντίον των Χριστιανών υπήρξε φοβερή. Παρ' όλες όμως τις αντιξοότητες της εποχής, ο Αλέξιος κατάφερε να κρατήσει την πίστι και να στεφανωθεί με τον στέφανο του μαρτυρίου το 1937. Αν και οι εκτελεστές του έχουν πλέον ξεχαστή, το άφθορο σώμα του παραμένει στην πόλι του Ιβάνοβο ζωντανό μνημείο για τους πιστούς.

Τα πρώτα του χρόνια

Ο Αλέξιος γεννήθηκε στις 24 Ιανουαρίου του 1886 στο χωριό Καουρχίκχο στην περιοχή Ούριεβετς της επαρχίας Κόστρομα. Γονείς του ήταν ο Ιβάν και η Ευδοκία Βορόσιν, άνθρωποι πιστοί που καλλιεργούσαν τη γή. Η περιοχή όπου μεγάλωσε ο Αλέξιος ήταν γνωστή, γιατί εκεί τον 16ο αιώνα έζησε ασκητικά ο άγιος Συμεών του Ούριεβετς. Οι ζωές των δύο αυτών έχουν πολλές ομοιότητες, ίσως γιατί –εκτός του ότι έζησαν στην ίδια περιοχή– ο Αλέξιος προσευχόταν θερμά στον άγιο Συμεών.

Όταν ο Αλέξιος έφτασε σε ηλικία γάμου, άρχισε να ψάχνη για σύζυγο και ήταν έτοιμος ν' αρραβωνιαστή, όταν κάτι αναπάντεχο συνέβη κι ο αρραβώνας απετράπη. Εκείνο τον καιρό οι νέοι της περιοχής είχαν τη συνήθεια να συνάζωνται στα χωριά και να συζητούν, αλλά οι συζητήσεις αυτές πολλές φορές δεν είχαν θέματα πίστεως και ήταν αμφιβόλου ηθικής. Παρακάλεσε λοιπόν την κοπέλλα να μή λάβη μέρος σε τέτοιου είδους ανευλαβείς συζητήσεις, κάτι το οποίο εκείνη δεν άκουσε. Και ο Αλέξιος σκέφτηκε· Αν τώρα δεν με σέβεται και δεν υπακούει, τί θα γίνη όταν θα 'νε γυναίκα μου; Στη συνέχεια άρχισε να προβληματίζεται με την όλη πολιτειακή κατάστασι που επικρατούσε στη Έρωσία, της οποίας το οικοδόμημα είχε αρχίσει να σείεται. Είχε ήδη ξεκινήσει ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και πολλοί επέστρεφαν από τον πόλεμο πολύ διαφορετικοί. Ο Αλέξιος διαισθανόταν ότι ένας επικείμενος κίνδυνος ήταν προ των πυλών.

Έτσι αποφάσισε να διαλύση τον αρραβώνα του και ν' αποσυρθεί στο ερημητήριο της Αγίας Τριάδος στο Κριβοεζέρσκ. Το ερημητήριο αυτό ήταν αφιερωμένο στον άγιο Συμεών του Ούριεβετς, και ιδρύθηκε τον 17ο αιώνα. Από τις τρεις πλευρές υπήρχαν λίμνες και στην τέταρτη πλευρά βρισκόταν υψηλές αμμώδεις πλαγιές. Εκεί υπήρχε μια πηγή που λεγόταν Η πηγή του αγίου Συμεών, όπου ο Αλέξιος πήγαινε συχνά να προσευχηθεί. Ο ηγούμενος της μονής δέχτηκε τον Αλέξιο ως δόκιμο, ο οποίος σιγά - σιγά συνήθισε την τάξι και τον τρόπο ζωής του κοινοβίου, αλλά παρ' όλα αυτά δεν έμεινε εκεί.

Γυρίζοντας στην πόλι του δεν έμεινε στο πατρικό του σπίτι με τους γονείς του, αλλά αποφάσισε να εγκατασταθεί στο αποχωρητήριο - μπάνιο έξω στην αυλή. Σύντομα, με τη βοήθεια του πατέρα του, έχτισε στον κήπο ένα κελλάκι. Ο Αλέξιος αφιέρωσε όλο τον ελεύθερό του χρόνο στην προσευχή, απομονώνοντας τον εαυτό του είτε στο κελλί του είτε στην πηγή του αγίου Συμεών. Η περιοχή εκεί είχε τέτοια φυσική διαμόρφωσι που ο Αλέξιος μπορούσε να κρυφτεί από τα βλέμματα του κόσμου.

Έφτασε ο Μάρτιος του 1917 και η 'Ρωσία άρχισε να δέχεται το πρώτο ταρακούνημα από το προεπαναστατικό κίνημα. Στα χωριά δεν υπήρχαν κάποιες κρατικές αρχές για να βάζουν μια τάξι. Οι κάτοικοι συγκεντρώνονταν στις τοπικές συνελεύσεις αγροτών για ν' αποφασίσουν πάνω σε θέματα που τους αφορούσαν. Στο χωριό του Αλεξίου οι κάτοικοι τον επέλεξαν ως πρόεδρο της κοινότητός τους. Με το που έγινε πρόεδρος ο Αλέξιος δεν άλλαξε καθόλου τις συνήθειες που είχε μέχρι τότε· προσευχόταν πολύ και συμμετείχε στις ακολουθίες της Εκκλησίας. Ακόμη κι όταν έπρεπε ν' αποφασίση για κάτι, δεν έφευγε από την εκκλησία αλλά παρέμενε μέσα προσευχόμενος μέχρι να πάρη κάποια πληροφορία. Παρέμεινε πρόεδρος μόνο ένα χρόνο, γιατί κάποιος άλλος τοποθετήθηκε στη θέση του από τις αρχές κ' έτσι ο Αλέξιος σταμάτησε να έχη επαφές με τον κόσμο και κλείστηκε στο κελλί του, αφιερώνοντας όλο του τον χρόνο στην προσευχή και στη νηστεία. Έτσι πέρασαν εννιά χρόνια.

Μια νέα πάλη

Το 1928 επέλεξε να βαδίση τον δύσκολο δρόμο της σαλότητας. Αρχισε να ζή όπου εύρισκε, κ' ήταν ντυμένος με κουρέλια. Κανείς δεν γνώριζε πού περνούσε τα βράδια του και οι εμφανίσεις του ήταν αναπάντεχες. Κάποια φορά εμφανίστηκε να βαδίζη μέσα στα χωράφια μετρώντας τα με ένα ραβδί και ενοχλώντας τους χωρικούς που δούλευαν. Αυτή του η συμπεριφορά προκάλεσε το γέλιο των χωρικών, αλλά εκείνος δεν έδωσε σημασία. Οι χωρικοί αγρίεψαν κι άρχισαν να τον κυνηγούν. Ο άγιος έφυγε, αλλά ξαναγύρισε κάνοντας το ίδιο πράγμα. Ένα χρόνο μετά, εμφανίστηκε στα ίδια χωράφια ένας Σοβιετικός γραφειοκράτης και τα

μετρούσε.

Εκείνη την εποχή δεν περνούσε από το μυαλό κανενός χωρικού ότι θα μπορούσε κάποιος να εξοριστεί χωρίς να είναι ένοχος. Όμως ο όσιος πήγαινε στους χωρικούς που θα εξωρίζονταν και τους προειδοποιούσε.

Οι χωρικοί άρχισαν να συνηθίζουν τις εκκεντρικότητες του Αλεξίου, αλλά μια μέρα εμφανίστηκε γυμνός σε δύο υποδηματοποιούς, τον Αλέξανδρο Σταπάνοβιτς και τον Δημήτριο Ιβάνοβιτς, κάτι που τους έκανε όλους να απορρήσουν. Μετά από λίγο καιρό, ήρθαν στο χωριό αντιπρόσωποι της κυβερνήσεως και κατέσχεσαν όλη την περιουσία των δύο υποδηματοποιών, μέχρι το τελευταίο ρούχο, αφήνοντάς τους γυμνούς δίπλα από τα σπίτια τους που δεν τους ανήκαν πλέον.

Άλλες φορές ο άγιος πήγαινε σε κάποια χωριά κι άρχιζε να μετρά τα σπίτια, δίνοντας ένα νούμερο άσχετο με το πραγματικό εμβαδόν των σπιτιών. Οι κάτοικοι τον έβλεπαν και γελούσαν. Μετά από λίγο καιρό όμως οι ιδιοκτήτες αυτών των σπιτιών συλλαμβάνονταν και φυλακίζονταν για τόσα χρόνια όσο ο Αλέξιος έλεγε ότι ήταν το εμβαδόν των σπιτιών τους.

Μια άλλη φορά το χειμώνα, που τα πάντα ήταν σκοτεινά και κανείς δεν βάδιζε στο δρόμο, εμφανίστηκε να περπατά ο Αλέξιος και να κατευθύνεται στο χωριό Σερεντκίνο χωρίς να φοράει τα ρούχα του. Χτύπησε την πόρτα ενός σπιτιού στο οποίο ζούσε η Αναστασία και ο Γεννάδιος. Η γυναίκα, ανοίγοντας την πόρτα, του φώναξε υψώνοντας τη γροθιά της • «Αδιάντροπε άνθρωπε, πότε θα σταματήσεις να μας εκθέτης;». Ο σύζυγός της όμως τον προσκάλεσε μέσα και του έδωσε μια καινούργια φορεσιά. Ο Αλέξιος ντύθηκε και αποχαιρέτησε το ζευγάρι, λίγο πιο πέρα όμως ξεντύθηκε, δίπλωσε τα ρούχα και τ' άφησε πάνω στο χιόνι. Το ζευγάρι βρήκε τα ρούχα και για πολύ καιρό έψαχνε να βρή τον λόγο της πράξεώς του αυτής. Στο τέλος του χειμώνα ήρθαν στο σπίτι του ζευγαριού αντιπρόσωποι της κυβερνήσεως και τους πέταξαν έξω, αφήνοντάς τους μόνο με τα εσώρουχα.

Κάποια άλλη φορά ο Αλέξιος εμφανίστηκε στην αδελφή του Αννα. Μάζεψε κάποια πράγματα και τα έβαλε πάνω στο τραπέζι. Όταν το τραπέζι γέμισε, φόρεσε το καπέλλο του κ' έφυγε. Η Αννα σκέφτηκε ότι ίσως ήταν κάποιο σημάδι, έτσι έκρυψε αυτά τα πράγματα κάπου μακριά κι όταν της πήραν όλα της τα υπάρχοντα, τα μόνα που είχε ήταν όσα είχε κρύψει.

[από το περιοδικό «Orthodox Word», τ. 286 Σεπτ.-'Οκτ./2012 του αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού Orlovsky

μετάφρασις • ι. μονή Αγίου Αυγουστίνου Φλωρίνης]

Πηγή: impantokratoros.gr